

fortsat at få den karakteristisk, at vi er det land, der ligger i top, når det gælder ældreomsorg. Det vil i hvert fald være min målsætning, når jeg arbejder for ældrepolitik.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (DF):

Lad mig starte med at sige tak til socialministeren, og så må jeg sige, at jeg synes, det emne, vi diskuterer her i dag, faktisk er et af samfundets allerallervigtigste problemer. Jeg synes, at det, vi først og fremmest burde prioritere i Danmark, er vores ældreomsorg, og det er ærligt ment, hvad jeg står og siger her. Jeg synes, det er pinligt, at vi har den ene debat i Folketinget efter den anden, og at det alligevel ikke går sådan, som man kunne forvente det burde gå i et velfærdssamfund.

Det er jo ikke første gang, vi har haft debatten, det er formentlig heller ikke sidste, og jeg skal være den første til at erkende, at der er mange ældre i Danmark, der har det godt. Der er mange, der synes, det fungerer tilfredsstillende, men det, vi burde satse på og prioritere meget, meget højt, så det ikke alene blev til debatter i Folketingssalen, er, at der skal gøres noget. Vi skal ikke stå den ene gang efter den anden og erkende over for os selv, at det egentlig ikke fungerer så godt, som man kunne ønske.

Jeg hører også socialministeren sige her, at det ikke har så meget med penge at gøre. Det har nu en del med penge at gøre, vil jeg sige, men selvfølgelig har det også noget at gøre med, hvordan man administrerer de ressourcer, der gives. Men der må i hvert fald aldrig nogen sinde mangle økonomiske midler, når det gælder plejen af vore ældre og svage medborgere. Det skal stå helt fast, at sådan mener Dansk Folkeparti at et velfærdssamfund bør fungere.

Så gjorde ministeren meget ud af indsatsen over for de senildemente. Jeg tror også, der gøres en forstærket indsats, men igen må man jo sige, at der er en del, som det ikke fungerer over for. Det, jeg ikke forstår, når vi diskuterer ældrepolitik, er, at vi ved, at hvis vi lever længe nok, bliver vi ældre, gamle, også vi, der sidder her, og det er også lige så sikkert som amen i kirken, at vi alle mere eller mindre er i berøring med nogle, som er i systemet. Vi har alle sammen et familiemedlem tæt på eller lidt fjernere – og det er jeg helt sikker på at både ministre og

samtlige folketingsmedlemmer har – som er på plejehjem eller ikke kan få plejehjemsplads eller har en ældrebolig eller ikke kan få en ældrebolig eller bor i eget hjem og ikke har en optimalt fungerende hjemmehjælp. Det er et meget, meget vigtigt emne for os alle sammen, og jeg kan simpelt hen ikke forstå, at politikere ikke gør noget mere ud af noget, som berører os alle så utrolig meget i hverdagen.

Det er jo sådan, at Dansk Folkeparti tidligere på året har forsøgt at få svar fra ministeren på, hvilke omkostninger ældre på plejehjem eller i plejehjemslignende ældreboliger typisk selv afholder. Ministeren kan formentlig godt huske spørgsmålet og også svaret. Vi bad blot om de fem dyreste og de fem billigste, men vi fik ikke svar, da socialministeren ikke har nogen oversigt over sådan nogle ting. Det forstår jeg faktisk ikke rigtig, når vi gang på gang taler om, hvor højt vi skal prioritere denne opgave.

En ting er plejehjem, en anden ting er borgerens egne hjem. Hvem i alverden vil synes om at sidde i en eller anden snusket lejlighed, der kun holdes nødtørftigt rent? Det er jo der, problemet er. Hvorfor kan man ikke stille nøjagtig det samme krav til rengøring, som dengang man selv kunne? Det er uværdigt, at gamle mennesker i deres eget hjem ikke kan bo lige så rent og propert, som de gjorde, da de var yngre og selv kunne støvsuge, pudse, pudse vinduer, vaske, og hvad ved jeg. Det bør være sådan i et velfærdssamfund, at samfundet omgående og lynhurtigt træder til, når man ikke kan selv. Men sådan er det ikke – desværre.

Hvem vil finde sig i at skulle blive i eget hjem mod eget ønske og ikke være i stand til at klare sig selv? Det er der ikke nogen, der ønsker, men der er mange under de nuværende ordninger, der er tvunget til at finde sig i disse ting. Der er brug for en rigtig velfærdsmodel for vore ældre og svage, en model, der sætter disse borgeres velfærd i højsædet, så de ikke skal efterlades i boliger mod deres vilje, men i stedet kan påberåbe sig et retskrav på omsorg og plejehjemsplads.

Den næste debat, vi skal have her i dag, handler om garanti for en daginstitutionspads til børn. Det er da et udmærket emne at diskutere, men det er mindst om ikke mere vigtigt, at vi også tager hul på det her emne og siger, at vore ældre faktisk har krav på omsorg og en plejehjemsplads, når de ønsker det.

Ventelister er jo ikke et særsyn for hospitaler. De er beklageligvis også aktuelle for plejehjem,